

JOELLE CHARBONNEAU

DE STUDIE



Karakter Uitgevers B.V.

HOOFDSTUK 7

Will schiet langs me heen naar de deur en rukt aan de klink. Enzo probeert hem vanaf de andere kant open te krijgen. Het verbaast me niet dat geen van beiden daarin slaagt. Deze vallen zijn door een professional gezet. Maar we hebben er al één ontmanteld door Will te bevrijden van het touw. Nu moeten we de tweede nog tackelen en hier weg zien te komen.

Damone en Will klimmen in het hek in de hoop op die manier te ontsnappen. Enzo probeert de deur van de kooi van het slot te halen, terwijl ik naar de deur loop die naar het gebouw leidt. Er zit geen klink op, maar na een zetje van mijn voet gaat de deur krakend open. De muskusachtige stank van dierenuitwerpselen komt me tegemoet. De laatstejaars hebben dit bedacht om ons op de proef te stellen. Ze hebben ongetwijfeld iets interessants in petto. In de hoop dat de dieren die deze stank veroorzaken ongevaarlijk dan wel weg zijn, draai ik me om naar mijn team en zeg: ‘We moeten deze kant op.’

‘Ik ga wel naar de andere kant van het gebouw en dan schreeuw ik daarvandaan naar binnen. Dan kunnen jullie op mijn stem afgaan.’ Enzo graaft in zijn tas en haalt een kleine metalen zaklamp tevoorschijn. ‘Gebruik deze maar.’

Hij duwt de zaklamp door het gaas. Ik pak hem aan en besef opeens dat Enzo ons hier kan achterlaten om de eerste opdracht op te lossen. Zal hij inderdaad bij de uitgang op ons wachten? Er is maar één manier om daarachter te komen.

‘Bedankt,’ zeg ik, terwijl ik de lamp aan zet. ‘Ik zie je aan de andere kant.’

Ik neem nog een laatste hap frisse lucht en duik onder de deurpost door. Kokhalzend vanwege de stank schijn ik met de lamp door de kleine ruimte. Ik zie weggrottende kastjes, werkbladen die onder het stof en de muizenkeutels zitten en een omgevallen metalen kruk. Aan de achterkant van de ruimte is nog een deur. Ik schuif de kruk opzij en loop ernaartoe. Will en Damone volgen me op de voet.

In een lange, smalle gang hoor ik piepkleine pootjes over de gebroken tegels schieten. Mijn vader en zijn team hebben verschillende manieren bedacht om de rattenpopulatie in onze streek te decimeren. Ik weet dat andere kolonies en de stad Tosu hetzelfde hebben gedaan. Maar aan de tientallen oogjes die oplichten in het schijnsel van mijn lamp te zien, geldt dat niet voor de rattenpopulatie hier. Getver.

De stank van stilstaand water en dierenuitwerpselen wordt penetranter als ik de volgende ruimte binnenstap. Mijn mond valt open. Het grootste deel van het dak is weg. In het naar binnen stromende licht zie ik een gigantische ruimte. Ik loop verder en merk dat de grond hobbelig wordt. Die ziet er rotsachtig uit, maar als ik er met mijn vingers over strijk, voelt het synthetisch aan. Kunstmatig. Dat geldt ook voor sommige planten die uit de bodem lijken te groeien. Drie meter van de plek waar ik nu sta, zie ik delen van iets wat ooit

een reling moet zijn geweest. En dan zie ik waarom: achter de reling gaat de grond minstens een meter of twaalf loodrecht omlaag. Helemaal beneden is een rivier van ten minste drie meter breed. Daarachter is een uitgestrekte rotsachtige ruimte met grijzige bomen, waarvan de toppen op gelijke hoogte komen met de plek waar ik nu sta. Eén verkeerde stap bij de reling kan leiden tot gebroken botten of erger.

‘Kom niet te dicht bij de rand,’ waarschuwt ik, waarna ik naar links loop. Het pad gaat omhoog en is glad door de rottende bladeren. Fladderende vleugels boven me jagen me de stuipen op het lijf en ik zoek houvast aan een wand naast me. Ik zie een vogel de lucht in schieten. Jammer dat wij niet zo kunnen ontsnappen.

‘Wat is dit?’ fluistert Will.

‘Geen flauw idee,’ zegt Damone. ‘Ik heb nog nooit zo iets gezien.’

Ik ook niet. Nu de stilte is verbroken, voegt Damone eraan toe: ‘Ik durf te wedden dat Enzo allang weg is tegen de tijd dat wij hieruit komen. Hij is niet op zijn achterhoofd gevallen. Hij gaat die opdracht gewoon zonder ons zoeken. Dat zou ik ook doen.’

‘Help me eraan herinneren dat ik jou geen seconde alleen laat, tenzij ik natuurlijk genaaid wil worden,’ zegt Will.

‘Leiders wachten niet op andere mensen.’ Damone schopt tegen een steentje dat over de rand zeilt.

‘Cia wel,’ zegt Will. ‘Echte leiders doen meer dan iedereen voorbijstreven om als eerste binnen te komen.’

‘Niemand laat zich leiden door degene die als laatste binnenkomt. Jij wel dan?’

Ik weet het niet. Die onzekerheid jaagt me voort. Damone zou wel eens gelijk kunnen hebben over Enzo. Zo ja, dan moeten we hier zo snel mogelijk uit zien te komen – anders lukt het ons misschien niet om hem in te halen.

Ik sluit me af voor het gekissebis van Damone en Will, focus me op het omliggende terrein en zie in verbleekte letters het woord **REGENWOUDE** op de muur. Daaronder zie ik het woord **VOEDSEL** gevolgd door **BLADEREN**, **FRUIT** en nog meer woorden die in de loop der tijd zijn weggevaagd. Een paar passen verder zie ik een woord dat ik herken uit een boek dat mijn moeder me heeft voorgelezen toen ik klein was. Dat was oud, stond vol verbleekte plaatjes en bevatte het verhaal van kinderen die een reisje maakten naar een plek waar ze verschillende soorten dieren konden bekijken. Een plek met dezelfde naam als het woord naast me: **DIERENTUIN**.

Toen mijn moeder me dat boek voorlas, vond ik de gedachte om wilde dieren in kooien te stoppen gemeen. De meeste gezinnen in Vijf Meren hebben geen huisdieren, maar degenen die ze wel hebben, laten ze vrij rondlopen. Die blijven over het algemeen dicht bij huis, maar sommige, zoals de kat van mijn vriendin Daileen, verdwijnen en komen nooit meer terug.

De dieren die in de dierentuinen in kooien werden gestopt, waren natuurlijk niet tam. Wilde dieren van over de hele wereld werden uit hun leefomgeving gehaald en opgesloten op plekken als deze. Buiten, en soms binnen, de grenzen van Vijf Meren jagen ook genoeg wilde dieren. Sommige zijn klein en relatief ongevaarlijk, maar er bestaan ook soorten die met één beet dodelijk kunnen zijn. Ik kan nauwelijks geloven dat er

een tijd is geweest waarin iemand dat soort beesten ving en opsloot in kooien ter publiekelijk vermaak.

Ik kijk rond in de enorme ruimte en probeer me voor te stellen hoe het er hier voor de Zeven Oorlogsfasen uitgezien moet hebben. Kunstmatig gefabriceerde bomen en rotsen met misschien hier en daar een echte ertussen. Een rivier die rond de rotsen stroomt en een barrière vormt tussen de dieren die hier gehouden werden en de vrijheid van het pad waarop ik nu sta. Zelfs als de dieren in de bomen konden klimmen – en daar wijst de manier waarop het hier is ingericht wel op – stonden die ver genoeg naar achteren om ontsnapping te voorkomen. De dieren die hier verbleven, zaten net zo in de val als Will, Damone en ik nu.

Zouden hier kapucijnaapjes hebben gezeten? Of, gezien de omvang van deze plek, een grotere apensoort? Chimpansees bijvoorbeeld? Het laatste schooljaar hebben we de geschiedenis van andere landen behandeld en toen hebben we ook de inheemse diersoorten bestudeerd die voor het eind van de Zeven Oorlogsfasen in die landen voorkwamen. Het is onbekend welke soorten de oorlogen hebben overleefd, omdat door aardbevingen en orkanen het toen wereldwijd bestaande communicatiesysteem is vernietigd. Ik had gehoopt een van de werktuigbouwkundigen te worden die de communicatie in het Verenigde Gemenebest en daarbuiten herstellen. Maar nu...

‘Verroer je niet, Cia.’

Wills indringende gefluister haalt me uit mijn gepeins en ik verstijf. Ben ik te dicht bij de rand gekomen? Nee. Die ligt een eind rechts van me. De grond voor me ziet er stevig en

stabiel uit. Ik draai me om om Will te vragen wat er aan de hand is, maar de woorden besterven op mijn lippen als hij hoofdschuddend omhoog wijst naar de takken van een van de kunstbomen rechts van mij en ik twee zwarte ogen zie. De glans van koperen en gouden schubben die helemaal tot aan de stam om de tak kronkelen. Een rode tong die af en toe tastend naar buiten flitst. Een slang. Minstens dertig centimeter dik en bijna vier meter lang. En zijn kop hangt zo'n twee meter voor me.

De tong van de slang schiet mijn kant op en ik hou mijn adem in. In Vijf Meren komen ook slangen voor. Om de een of andere reden hebben de chemische stoffen die verantwoordelijk waren voor de verminking of dood van talrijke soorten geen schade aangericht bij de reptielen. Die lijken hen juist sterker gemaakt te hebben. Schubben die ooit net zo kwetsbaar waren als de huid van de mens zijn nu dikker. Lastiger te penetreren. De beten van een aantal soorten die ooit relatief onschadelijk waren, zijn nu fataal. Maar omdat Vijf Meren in een deel van het land ligt dat minder is aangetast door de biologische en kernbommen die tijdens de Vier Oorlogsfasen werden ingezet, waren de slangen die ik daar tegenkwam simpel te ontwijken dan wel te doden. Het exemplaar dat nu boven me bungelt, is dat geen van beide.

Ik zie de schubben bewegen: het reptiel verplaatst zich. De kop zakt langzaam verder mijn kant op. Ik moet mezelf dwingen stil te blijven staan en logisch na te denken, terwijl de tong van de slang op nog geen halve meter bij me vandaan door de lucht flitst. Mijn ogen schieten naar het pad voor me. Het rotsige oppervlak helt omhoog en zit onder de modder.

Ongeveer zes meter van waar ik sta is een deur. Ik richt mijn ogen weer op de slang, die er waakzaam maar kalm uitziet. Mijn vader heeft ooit verteld dat bepaalde slangensoorten doof zijn. En ook dat sommige grotere exemplaren, die hij in de randgebieden van andere kolonies tegenkwam, hun paniek of voornemen om toe te slaan kenbaar maken door hun halsribben uit te zetten. Aangezien de ogen van de slang op mij gefixeerd zijn en hij zich niet verroerd heeft, neem ik aan dat het beest weet dat ik hier sta, maar zich niet bedreigd voelt of honger heeft. Ik kan alleen maar hopen dat dit zo blijft.

Met de zaklamp stevig in mijn hand gedrukt zet ik een stapje naar voren, terwijl ik het gevaar geen seconde uit het oog verlies. De tong van de slang flitst weer naar buiten, maar de rest van het beest blijft waar het is. Ik beschouw dat als een goed teken en zet nog een stap. En dan nog een.

Mijn hart bonkt bij elke tergend trage stap. Centimeter voor centimeter schuif ik over het hobbelige pad en onderdruk de neiging om achterom te kijken, voor het geval die beweging tot een aanval van het beest leidt. Pas bij de deur draai ik me om. Zowel de slang als mijn teamgenoten zijn nog op precies dezelfde plek als waar ik ze heb achtergelaten. Langzaam til ik mijn hand op en gebaar naar Will dat hij ook moet komen. Zijn groene ogen schieten naar de slang en dan weer naar mij, voordat hij zijn eerste stap zet. De schubben van de slang glimmen in het zonlicht als de kop ter hoogte van Wills voorhoofd zakt. Het zweet stroomt over Wills gezicht, maar hij schuift verder. De tong van de slang scheert over Wills haar. Ik hou mijn adem in, maar Will geeft geen

krimp en doet nog een stap. Als hij eindelijk bij me is, pak ik zijn hand en hou die stevig vast. Wat er tijdens de Test ook gebeurd is, op dit moment ben ik blij dat Will levend naast me staat.

Ik werp weer een blik op de slang, die verder naar beneden is geschoven. Hij lijkt zich nog steeds niet te storen aan onze aanwezigheid, dus ik knik naar Damone dat hij ook onze kant op kan komen.

Maar dat doet hij niet.

Zonder de aandacht van de slang te trekken, steek ik langzaam mijn hand op en wenk hem. Met opengesperde ogen kijkt hij van de slang naar Will en mij en weer terug naar de slang. Zijn tot vuisten gebalde handen hangen naar beneden. Zijn gezicht is asgrauw. Zelfs vanaf deze afstand voel ik de doodsangst van hem af stralen, en ik vraag me af of de slang die ook voelt. Zo ja, dan is Damone in groter gevaar dan Will en ik waren. Maar volgens mij beseft hij dat niet. Ik betwijfel of hij überhaupt ooit een dier heeft gezien dat hem kwaad kon doen, laat staan iets als dit.

Ook Will probeert Damone te wenken, maar het heeft geen zin. Damone is verlamd van angst. Een angst die de slang elk moment kan aanzetten tot een aanval. Damone moet daar onmiddellijk weg.

‘Hier,’ fluister ik, terwijl ik de twee tassen van mijn schouder haal en die samen met de zaklamp in Wills handen druk. Voordat hij kan vragen wat ik van plan ben, haal ik mijn zakmes uit mijn zak, klap het open en ga de ruimte weer in. Ik vraag me af of ik met dat mes iets kan uitrichten, maar het is het enige wapen dat ik heb. Iemand moet Damone in

veiligheid brengen. Will is vindingrijk, maar ik ben kleiner en behendiger.

Hoewel de zenuwen door mijn keel gieren, dwing ik mijn voeten vooruit. De weg terug lijkt langer. Moeizamer. Angst-aanjagender. Zowel de ogen van Damone als die van de slang draaien zich naar mij. De ene voet voor de andere. Het kleine mes vastgeklemd in mijn ene hand, de andere uitgestoken naar Damone om hem te dwingen het gat tussen ons te dichtten.

Hij verroert zich niet.

De slang wel.

Zijn lichaam glijdt rond de boomtak. De kop golft. Damone wankelt achterover en de ogen van de slang schieten zijn kant op. Zijn rode tong trilt in de lucht. Door het geluid van de schrapende schubben over de boomstam schiet ik vooruit. Ik zie een stuk verrot hout op de grond liggen en verlies bijna mijn evenwicht als ik dat opraap. De slang verliest zijn doel geen moment uit het oog: Damone.

Ruim een meter voor de kop, die nu op gelijke hoogte is met mijn onderarmen, blijf ik staan. Eén verkeerde beweging en de slang klieft zijn tanden door mijn huid en spuit gif in mijn bloedbaan. Voordat ik de grond raak, is mijn leven al voorbij.

Damones ogen zijn wazig. Zijn knieën zitten op slot. Hij is zo te zien volkomen onvoorbereid op wat ik van plan ben, maar daar laat ik me niet door tegenhouden. Ik gooi het stuk hout tegen de boomstam bij het achterste puntje van de slang. De klap weergalmt in de holle ruimte.

De kop van de slang zwiept in de richting van de geluids-

golven. Hij strekt zijn lijf. Het hout stuitert via de reling de diepte in. Schubben schuren langs boomschors als de slang uitvalt naar de reling. Dan kom ik in actie. Ik schiet naar voren, grijp Damones arm en trek. Damone wankelt en schopt een steen over het pad. De slang verandert van koers, maar ik niet. Ik klauw mijn vingers in Damones pols en sleur hem rennend achter me aan. Gelukkig jaagt de angst die Damone verlamde zijn benen nu vooruit. Onze voeten dreunen over de rotsachtige grond. Bij de deur versmalt het pad. Ik laat Damone voorgaan.

En op dat moment hoor ik het gesis. Hoewel... het klinkt meer als het gegrom van de wolven die langs de grens van Vijf Meren op de loer liggen. Mijn nekharen schieten overeind en er loopt een rilling langs mijn rug. Zodra ik de drempel over ben, kijk ik achterom en zie een flits van koper en goud. Zwarte ogen. Glanzende zwarte schubben aan weerszijden van de slangennek die een soort kap vormen. De bek gaat open. Ik krijs het uit als er een dikke metalen deur krakend tussen ons dichtslaat.

Voorovergebogen probeer ik op adem te komen. Ik hoor alleen het schurende geluid van mijn gejaagde ademhaling en het gedempte gegrom aan de andere kant van de deur.

‘Prettig dat die scharnieren niet vastgeroest waren,’ zegt Will.

Ik schiet in een hysterische lach. ‘Prettig?’

Will grijnst. Damone kijkt ons aan alsof we allebei gek zijn, waardoor ik nog harder ga lachen. Ik kan er niets aan doen. Ik ben blij dat ik leef.

Lachend neem ik de zaklamp weer over van Will, slinger de

tassen over mijn schouder en zeg: ‘Zullen we de uitgang maar gaan zoeken?’

We bevinden ons in een lange gang met een hoog plafond. De gang is zo breed dat we met zijn drieën naast elkaar kunnen lopen. Aan de wanden hangen verbleekte foto’s van dieren. Chimpansees. Orang-oetans. Kapucijnaapjes. Gorilla’s. Het doet me deugd dat ik gelijk had wat betreft de voormalige bewoners van dit bouwwerk, maar ik kan niet anders dan me afvragen wat er gebeurd is met de dieren toen de wereld instortte.

‘Wacht even. Horen jullie dat?’ Ik hou mijn hoofd schuin. Ja! Het klinkt nu wat harder. Iemand schreeuwt mijn naam. Ik word overspoeld door opluchting als ik de stem herken.

‘Enzo,’ zegt Will met een grijnzende blik naar Damone. ‘Ik vermoed dat niet iedereen aan de universiteit denkt dat een voorsprong opbouwen belangrijker is dan echt leiderschap.’

We sluipen door de gang op het geluid van Enzo’s stem af. Het liefst zouden we het op een rennen zetten, maar we moeten alert zijn op dingen die in de schaduw op de loer zouden kunnen liggen. We hebben geen zin om nogmaals in een situatie als daarnet verzeild te raken. Via een deur links van ons komen we in een andere grote gang. Ook hier hangen vergeelde posters en foto’s van dieren. Bordjes met eetgewoonten. Gedrag. Anatomie. Sporen van een verdwenen maatschappij waarin men dieren ter lering en vermaak in kooien stopte.

Enzo’s stem klinkt luider. Dichterbij. Ik ruik frisse lucht. De lokkende vrijheid jaagt ons op. We gaan linksaf. Een deuropening. Zonlicht. En Enzo die met een opgelucht ge-

zicht op de drempel staat. Geen kooien of synthetische bomen meer. Vrijheid.

Ik wil het liefst op de grond zakken om van dit moment te genieten, maar we hebben al te veel tijd verloren. Andere teams hebben het 'nest' waarschijnlijk al gevonden. We moeten verder als we een kans willen maken om te winnen. Hoewel de anderen dit misschien gewoon als een spelletje van de laatstejaars beschouwen, weet ik wel beter.

Het goede nieuws is dat ons recente avontuur me op een idee gebracht heeft wat betreft de locatie van de 'schat'. Ik geef de zaklamp terug aan een nieuwsgierige Enzo en zeg: 'We vertellen je onderweg wel wat er gebeurd is. We moeten opschieten als we als eerste willen finishen.'

Ik laat de samenvatting van de gebeurtenissen in het voormalige apenhuus aan Will over en ga zelf vooroplopen om te speuren naar welke aanwijzing dan ook over de kant die we op moeten gaan. Enzo stelt tientallen vragen. Vooral over de slang. Hij denkt dat Will overdrijft over het formaat van het beest, wat me niet verbaast omdat Will daar inderdaad toe geneigd is.

Ik sta op het punt dat te zeggen als Damone voor het eerst sinds het avontuur met het beest zijn mond opendoet. 'Het is waar wat Will zegt. Ik heb nog nooit zoiets gezien.' Damone blijft staan. 'Hoe hebben de laatstejaars ons kunnen droppen op een plek met zo'n beest? Waarom hebben de professoren dat toegestaan? Ze zeiden dat dit leuk was, maar we hadden wel dood kunnen gaan.'

'Ik denk niet dat de laatstejaars wisten dat er een slang in dat gebouw was,' zeg ik.

Will knikt. ‘In Madison, de kolonie waar ik vandaan kom, zijn heel veel slangen. Ze glippen altijd overal ongemerkt naar binnen. Mijn moeder heeft in haar kledingkast een keer een slang van bijna twee meter gewikkeld om een paar schoenen gevonden. Niemand wist hoe die daar binnen was gekomen. Mijn pa heeft hem met mijn broers kruisboog naar buiten gewerkt.’

Bij het woord ‘kruisboog’ krimp ik ineen. Opeens ben ik ergens anders. Op een brug. Er komt een pijl op me af suizen. Dan is het beeld weer verdwenen.

Damone slaat zijn armen over elkaar. Ondanks zijn uitdagerende houding zie ik de angst in zijn ogen. Ik wrijf over mijn slapen en zeg: ‘Dit gebied is nog niet gerevitaliseerd, dus we moeten goed opletten of we pootafdrukken of keutels zien, zodat we uit de buurt kunnen blijven. Als we geluk hebben, is de volgende locatie niet in trek bij slangen. Maar om daarachter te komen, moeten we die locatie natuurlijk eerst vinden. En ik denk dat ik weet waar we heen moeten.’ Dan draai ik me om en loop verder.

‘Waarheen dan?’ vraagt Enzo.

Ik stap over een grote afgebroken tak en zeg: ‘Mijn vader heeft heel veel boeken over zoölogie. Zijn team gebruikt die bij de genetische manipulatie van bepaalde boerderijdieren, maar er staat ook informatie in over andere dieren, onder meer over hun gedrag. Zoals nestgedrag.’ Ik heb al die boeken verslonden, ook al ben ik nooit van plan geweest iets met biotechnologie te gaan doen. Ik was gefascineerd door het idee dat sommige van die schepselen misschien nog ergens op de aarde rond zouden lopen.

‘We hebben al besloten dat het geen vogelnest kan zijn,’ zegt Damone.

‘Vogels zijn niet de enige dieren die nesten bouwen,’ zeg ik.

Will glimlacht. ‘Die zilveren schat is waarschijnlijk iets waar we niet meteen aan zouden denken. Bijvoorbeeld een leeuw of een tijger.’

‘Of een gorilla.’ Enzo kijkt me aan, en ik knik.

‘Zilverruggen. Daar dacht ik aan toen ik die woorden op de muren van dat gebouw zag. Ik weet bijna zeker dat we hier zullen vinden waar we naar op zoek zijn, wat het dan ook is.’

Het pad buigt naar links. We passeren meer bomen, een stel weggroeiende bankjes en afgebakende stukken grond die ooit gebruikt moeten zijn om dieren tentoon te stellen. Voor een van die afgebakende stukken zie ik een verbleekt bordje liggen; er staat een dier op met een lange nek. Dit moet het deel zijn waar de giraffen gehuisvest waren. Bij het volgende verblijf hangt geen bordje, maar verderop vinden we er nog een dat bedekt is met vuil. Will veegt dat eraf en we zien een plaatje van een olifant.

We lopen langs de kapotte hekken en muren op zoek naar bordjes. Leeuwen. Bavianen. Zebra's. Dieren die we alleen kennen van horen zeggen. Er zijn ook plaatjes van dieren die we niet kunnen thuisbrengen. Het pad slingert naar rechts. Nog meer dierenverblijven. Nog meer schriële bomen. Gehavende gebouwen waar we geen van allen bij in de buurt durven komen voor het geval daar ook vallen zijn gezet. Ergens in de verte horen we een schreeuw. Van ontzetting? Triomf? Het enige waar we zeker van kunnen zijn, is dat minstens één team in de buurt is.

Net als we een pad naar rechts willen volgen, ziet Enzo een groot bord aan een ingestort hek links van ons. Het plaatje is vervaagd, maar we kunnen nog een paar letters ontwaren: D NI GOR LA JU G E. Niemand heeft een idee wat het eerste woord is, maar we denken allemaal dat de laatste twee *gorilla jungle* moeten zijn.

Het pad naar links slingert tussen de kapotte muren van twee gebouwen door. Het gebouw rechts staat nog overeind, hoewel dat aan de hellende muren te zien niet lang meer zal duren. Links van ons ligt een kegelvormig dak boven op een stapel versplinterd hout en kapotte stenen. We lopen erlangs, klauteren over een omgevallen boom die het pad blokkeert en komen bij een lange hangbrug over een rivier. Aan de overkant staat een grotendeels intact bouwwerk achter een hoge stenen omheining. In tegenstelling tot de rest van de dieren-tuin ziet de brug er ongevarend uit. Sterke staalkabels. Dikke houten planken. Touwreling aan weerszijden.

Will kijkt van de brug naar mij. ‘Wat denk je?’

Ik leg mijn hand op de touwreling en duw die naar beneden om te kijken hoe sterk hij is. ‘Iemand heeft heel veel moeite gedaan om ervoor te zorgen dat wij de overkant kunnen bereiken.’

‘Waarschijnlijk dezelfde mensen die die val in de apenkooi hebben gezet.’ Will zet voorzichtig een voet op de brug. ‘Laten we hopen dat ik dit keer niet ondersteboven aan mijn enkels eindig.’ Hij neemt een paar stappen en springt dan op en neer. De brug houdt het en wij lopen achter hem aan. Het water onder ons is donkerbruin. Besmet, maar waarschijnlijk wel drinkbaar, mochten we wanhopig worden. Toch hoop ik

dat we voor die tijd de opdracht voltooid hebben en hier weg zijn.

Aan het eind van de hangbrug horen we stemmen achter de stenen omheining. En hoewel ik niet kan verstaan wat ze zeggen, begrijp ik wel dat er nog minstens één team in de dierentuin is en dat ze, wie ze ook zijn, niet blij zijn.

Ik klim in een boom naast de muur en kijk eroverheen. Het gebied achter de omheining bestaat uit keien, kale bomen en grijze opgedroogde modder. Het ontbreken van gras en de staat van de bomen duiden op een ernstiger besmetting. De laatstejaars moeten deze locatie om die reden hebben gekozen. De wetenschap dat we ziek kunnen worden als we de opdracht niet snel oplossen, verhoogt de druk. In de buurt van een van de bomen staan Griffin, Raffe en de andere twee leden van hun groep. Met samengeknepen ogen en een verbeterd trek om zijn mond schreeuwt Griffin iets naar het enige meisje in hun team. Hij is minstens vijftien centimeter langer dan zij, maar ze laat zich niet door hem intimideren. Ze wijst naar een grote houten kist op de grond en schreeuwt iets terug. Op die kist staat een grote witte 1. Daar vlakbij staan nog drie andere donkerbruine kisten met de cijfers 2 tot en met 4.

‘Daar moeten we zijn,’ zeg ik tegen de anderen. Ik klim van de boom op de bovenkant van de muur. Griffins team is met stomheid geslagen als ik naar beneden spring en al snel gevolgd word door mijn teamgenoten. We lopen naar de kist met het cijfer 3. Ik knik naar Enzo en hij slaat het deksel open. In de kist staat een kleinere kist. Daarbovenop ligt een grijze envelop. Enzo pakt die en geeft hem aan mij.

Ik maak hem open, haal er een opgevouwen vel papier uit en lees: 'Beantwoord de vragen om de schijf voor je team en de aanwijzing voor de volgende locatie te ontvangen.'

Enzo doet het deksel van de kleine kist open en we turen naar binnen. Een kleine metalen doos. Aan de zijkant daarvan zit een toetsenbord. Naast de doos ligt een vel papier met instructies: *Toets de antwoorden op de vragen in op het toetsenbord om de doos te openen. Denk goed na. Een foutief antwoord leidt tot een tijds straf van een uur, waarna je opnieuw kunt proberen de vragen te beantwoorden. Zorg dat je niet twee keer een foutief antwoord geeft.*

Ik werp een blik op Griffins team, dat ons vanonder de kale boom in de gaten staat te houden. Zij hebben vast een foutief antwoord gegeven en wachten nu tot ze het weer mogen proberen. En elke seconde dat ze wachten, staan ze langer bloot aan de verontreinigende stoffen die de bomen hebben misvormd en zelfs de klaver ziekelijk geel hebben gekleurd. Ik vraag me af of ze zich bewust zijn van dit gevaar. Aangezien ze zijn opgegroeid in de gerevitaliseerde stad zijn ze zich wellicht minder bewust van de tekenen van chemisch verderf. Ik overweeg hen te waarschuwen, maar mijn team is al begonnen aan de opdracht: een natuurkundeopgave in drie delen.

Als eerste wordt gevraagd hoe lang een steen erover doet om de grond te raken als die met een snelheid van vijf meter per seconde horizontaal van een klif van 67,4 meter hoogte wordt gegooid. Vraag twee is hoe ver de steen van de onderkant van het klif terecht zal komen. Als laatste moeten we de snelheid en de richting van de steen berekenen op het moment dat die de grond raakt.

We negeren de vier paar ogen die ons stuurs aanstaren en gaan met takken als pennen en de grond als papier aan de slag. Het wordt meteen duidelijk dat hogere natuurkunde niet het sterke punt van Will of Damone is. Toch controleren ze de antwoorden van Enzo en mij grondig en net zo lang tot we het er allemaal over eens zijn. Hoewel de opgaven niet gemakkelijk waren, moet het lastigste nog komen: gebruiken we afkortingen voor meters per seconde, of moeten we hele woorden intoetsen bij het geven van de antwoorden? Bij de verkeerde keus moeten we Griffin en zijn team gezelschap houden tot we het nog een keer mogen proberen.

Aangezien al onze docenten altijd afkortingen hebben gebruikt, kiezen we daar nu ook voor. Enzo leest de antwoorden rustig hardop voor en ik toets ze in. Dan hou ik mijn adem in en druk op 'enter'.

Na een klik gaat de doos open. Will en Enzo geven elkaar een high five. Damone houdt zich een beetje afzijdig en glimlacht naar Griffin & co als ik een grijze envelop en een rode schijf met het cijfer 3 uit de doos haal. Na een blik op het andere team stel ik voor dat we de volgende aanwijzing lezen als we alleen zijn. Niemand heeft daar bezwaar tegen, dus ik stop de spullen in mijn universiteitstas en loop terug naar de stenen omheining.

Will geeft Enzo een zetje en klimt dan zelf over de muur. Op het moment dat Damone zich over de muur hijst, hoor ik het geluid van een bel. Griffin en zijn team rennen naar hun doos. Hun tijdstraf zit er blijkbaar op.

Mijn vingers klampen zich vast aan de stenen. Mijn voeten duwen me omhoog. Ik sta op het punt mijn been over de

bovenkant van de muur te zwaaien als Griffin schreeuwt. Ik kijk over mijn schouder en zie nog net een flits. Er ontploft iets en ik verlies van verbazing mijn grip.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JOELLE CHARBONNEAU

De Test

Het eerste deel van dé nieuwe Young Adult-serie
voor de fans van *De Hongerspelen* en *Divergent*

De jonge, ambitieuze Cia Vale is tot haar vreugde een van de uitverkorenen om deel te nemen aan de Test: een jaarlijks terugkerend evenement waarvoor alleen de allerbeste studenten uit de koloniën van het Verenigde Gemenebest geselecteerd worden. Zij die slagen hebben de wereld aan hun voeten liggen en zullen klaargestoomd worden tot toekomstige leiders van hun land.

Vol goede moed, maar met waarschuwingen van haar vader in haar achterhoofd, vertrekt Cia naar de hoofdstad, waar de Test zal plaatsvinden. Als blijkt dat de inhoud van de diverse beproevingen niet alleen geestelijk, maar ook fysiek het uiterste van de kandidaten vraagt, ontstaat er een onderlinge strijd tussen de deelnemers. Cia komt al snel tot de ontdekking dat ze op zichzelf aangewezen is, maar door haar intuïtie te volgen en intelligentie en durf te tonen komt ze steeds een testronde verder terwijl haar medekandidaten stuk voor stuk het toneel moeten verlaten, levend of dood...

Heeft Cia het in zich om ook de allerlaatste horde te nemen? Kan ze overleven in het speelveld van de vierde ronde: het verwoeste en vervuilde land dat ooit Amerika was, en lukt het haar om op tijd de hoofdstad te bereiken? En kan ze de mensen die het dichtst bij haar staan wel écht vertrouwen, of is niets wat het lijkt?

ISBN 978 90 452 0793 3

Ook verkrijgbaar als e-book

ISBN 978 90 452 0584 7

Blijf op de hoogte van al het nieuws rond

DE TEST-TRILOGIE:

 facebook.com/detesttrilogie

Website: www.karakteruitgevers.nl/detesttrilogie

- Interactieve website
- Bekijk de spannende boektrailer
- Houd de Facebookpagina in de gaten en word lid van het Test-team!

LEZERS OVER DE TEST:

‘Geloofwaardiger dan *De Hongerspelen!*’ – Lois Lee

‘Ik heb *De Test* in één adem uitgelezen, een aanrader!’ – Saskia

‘Zorg ervoor dat je de volgende dag niets te doen hebt, je legt *De Test* niet eerder weg totdat je hem uit hebt.’ – Janneke

‘Ik kijk uit naar het volgende deel!’ – Elise

‘Leuker dan *The Hunger Games!*’ – Sanne

‘Erg spannend, door de vele cliffhangers blijf je doorlezen.’
– Storyhunters.nl

‘Fantasierijk, bloedstollend met onvoorspelbare wendingen.
Leest als een trein. Absoluut een aanrader voor jong en oud!’
– Leesfanaten.nl (5 sterren)

‘Spannende, goed opgebouwde pageturner.’ – *NBD Biblion*

‘*De Test* zit vol actie en onverwachte wendingen en het blijft tot de laatste pagina spannend wat de afloop zal zijn – en dan wil je maar één ding: doorlezen in boek 2!’ – Erica O’Rourke, auteur van de *Torn*-trilogie